

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ หม่อมหลวงไกรฤกษ์ เกษมสันต์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๐/๒๕๕๐

เรื่องพิจารณาที่ ๓๑/๒๕๔๘

วันที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เรื่อง พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ หรือไม่

ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำร้องของนายแก่น แซ่อ่อง ผู้ร้อง ซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญา หมายเลขคำ
ที่ ร.๑/๒๕๔๘ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ ว่าพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖
มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐
มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง สรุปได้ว่า พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา
เป็นโจทก์ ฟ้องนายแก่น แซ่อ่อง เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดสงขลา ในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๘๔๐/๒๕๓๕
ความผิดฐานบุกรุกเข้าไปครอบครองที่สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ขัดขวางและไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕ มาตรา ๑๐๘ มาตรา ๑๐๘ ทวิ
และมาตรา ๑๐๘ ตริ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ขอศาลสั่งให้จำเลยและบริวารออกจากพื้นที่
ดังกล่าวด้วย ศาลจังหวัดสงขลาพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕ (๑)
มาตรา ๑๐๘ ทวิ วรรคสาม จำคุก ๖ เดือน และปรับ ๔,๐๐๐ บาท จำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน
จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้ ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับจัดการตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ให้จำเลยและบริวารออกจากพื้นที่ตามฟ้อง
จำเลยฎีกา

LIRT

ศาลฎีกามีคำพิพากษาที่ ๓๑๕๕/๒๕๓๘ เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ ว่า ที่ดินพิพาทรวมอยู่ในเหมืองแร่ล่งซึ่งมีองค์การเหมืองแร่เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์สืบเนื่องมาจากกรมทรัพยากรธรณีและกรมโลหกิจ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๖ ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๗ มีมติคณะรัฐมนตรีให้ใช้ที่ดินดังกล่าวเพื่อจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคใต้ เพื่อสนับสนุนโครงการท่าเรือน้ำลึก การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยได้ทำโครงการเสนอ และคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติตามเสนอ เมื่อเข้าพนักงานที่ดินเข้าไปตรวจสอบพบราษฎรบุกรุก ๑๑ ราย นายอำเภอหาดใหญ่จึงได้มีหนังสือและปิดประกาศให้ผู้บุกรุกออกจากพื้นที่ จำเลยซึ่งเป็นผู้ซื้อที่ดินมาจากผู้บุกรุกเดิมมีหนังสือขอผ่อนผันอยู่ในที่ดินดังกล่าวต่อไปและไม่ยอมออกจากที่ดิน ปัญหาที่จำเลยฎีกาว่าไม่อาจลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕ และมาตรา ๑๐๘ ได้ นั้น เห็นว่า ความผิดตามมาตรา ๕ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายกฟ้องแล้ว ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยส่วนปัญหาที่จำเลยฎีกาว่า ที่ดินพิพาทมิใช่สาธารณสมบัติแผ่นดิน จำเลยมีสิทธิครอบครองด้วยเหตุที่ได้ซื้อและครอบครองต่อจากผู้มีสิทธิครอบครองเดิมนั้น เห็นว่า ที่ดินพิพาทเป็นส่วนหนึ่งในที่ดินขององค์การอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ซึ่งสืบสิทธิ์ต่อเนื่องมาจากกรมทรัพยากรธรณีและกรมโลหกิจ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๘ และไม่เคยมีการเพิกถอนสภาพที่ดินดังกล่าวแต่ประการใด การเข้าครอบครองที่ดินพิพาทซึ่งรวมทั้งสิทธิของผู้บุกรุกเดิมที่จำเลยรับช่วงต่อมาและเข้าครอบครองตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นระยะเวลาหลังวันที่ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๖ บังคับใช้ นั้น ล้วนแต่เป็นการครอบครองโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ไม่อาจก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยที่จะยันรัฐได้ และตามฟ้องได้ระบุชัดเจนว่า จำเลยได้ขัดขวางไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีคำสั่งให้จำเลยออกจากที่ดินและรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างภายในเวลาที่กำหนด และข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบปรากฏว่า จำเลยได้ทราบคำสั่งแล้ว แต่จำเลยฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งและยังคงครอบครองที่ดินพิพาทต่อไป จำเลยจึงต้องมีความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ และยื่นคำร้องเพิ่มเติม ๓ ฉบับขอให้รื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาพิพากษาใหม่ เป็นคดีหมายเลขคำที่ ร.๑/๒๕๓๕ สรุปว่า จำเลยได้ตรวจสอบพบเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับประเภทและสภาพที่ดินที่พิพาท คือ ประกาศกระทรวงมหาดไทย ฉบับลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๘ ซึ่งระบุชัดเจนว่า ที่ดินบริเวณเหมืองล่งเป็นที่ดินของรัฐ และมอบหมายให้มี

การโอนขายกัน ต่อมาจำเลยได้ขอตรวจสอบหลักฐานจากกองสำรวจ และควบคุมที่ดินของรัฐ กรมที่ดิน ทราบว่าบริเวณที่ดินพิพาทไม่มีหลักฐานของทางราชการว่าเป็นที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภท ไร่เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ อีกทั้งพบหลักฐานว่าที่ดินดังกล่าวไม่เป็นที่ดินสาธารณสมบัติ ประเภทประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันตามหนังสือจังหวัดสงขลา ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๓๖ และ หนังสือจังหวัดสงขลา ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ ก็ระบุว่าที่ดินเหมืองฉลุงยังไม่มีกรขึ้นทะเบียน เป็นที่ราชพัสดุ และกรมโลหกิจ ซึ่งต่อมาเปลี่ยนเป็นกรมทรัพยากรธรณีก็ไม่มีสิทธิครอบครอง ที่ดินเหมืองฉลุงจึงเป็นที่รกร้างว่างเปล่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) นอกจากนี้ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๘ ก็ระบุว่าที่ดิน เหมืองฉลุงเป็นที่รกร้างว่างเปล่าซึ่งจำเลยครอบครองสืบต่อกันมาก่อนประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ จำเลยจึงไม่มีความผิด พยานหลักฐานดังกล่าวจำเลยเพิ่งทราบและมีได้อยู่ในครอบครองของจำเลย หากจำเลยได้นำสืบถึงเอกสารดังกล่าว จำเลยย่อมไม่มีความผิดตามที่ศาลฎีกาพิพากษา และในคดีที่มี คำพิพากษาถึงที่สุดนั้น นายสมพร จึงประเสริฐ พยานโจทก์ ได้แจ้งความและมาเบิกความต่อศาล ยืนยันข้อเท็จจริงว่าที่ดินพิพาทเป็นขององค์การเหมืองแร่ ศาลได้อาศัยเป็นหลักในการพิจารณาพิพากษา คดีอันถึงที่สุดและพิพากษาลงโทษจำเลย จำเลยจึงฟ้องนายสมพรเป็นจำเลยคดีอาญาฐานแจ้งข้อความ อันเป็นเท็จและเบิกความเท็จ เพราะคำแจ้งความและคำเบิกความของนายสมพรเป็นเท็จ ขัดกับหนังสือ กรมทรัพยากรธรณี ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๓๕ ซึ่งระบุว่าพื้นที่เหมืองฉลุงไม่ปรากฏหลักฐานว่า เป็นพื้นที่กรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองของกรมทรัพยากรธรณี ที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นที่ราชพัสดุ จึงขอให้ศาลรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาพิพากษาใหม่

ศาลชั้นต้น (ศาลจังหวัดสงขลา) ได้สวนคำร้องแล้ว เห็นว่าพยานหลักฐานที่จำเลย นำสืบแล้วแต่มีอยู่ก่อนที่โจทก์จะฟ้องจำเลย ซึ่งมีใช้พยานหลักฐานใหม่อันชัดแจ้งและสำคัญแห่งคดี ทั้งคดีอาญาที่จำเลยฟ้องพยานโจทก์ว่าเบิกความเท็จนั้น ก็ปรากฏว่าศาลจังหวัดสงขลาพิพากษายกฟ้อง และศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายืน คดีของจำเลยจึงไม่มีเหตุจรรี้อื่นขึ้นพิจารณาพิพากษาใหม่ได้ ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕ เห็นควรยกคำร้อง และศาลจังหวัดสงขลาได้ส่งสำนวนไต่สวนรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่พร้อมบันทึกความเห็น ในคดีรื้อฟื้นให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิจารณาตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ ว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง มอบหมายให้กระทรวงอุตสาหกรรมจัดหาผลประโยชน์ในที่ดินของรัฐในท้องที่ตำบลฉลุง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ฉบับลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๘ หนังสือจังหวัดสงขลา ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๓๗ และวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง ขายที่ดิน รกร้างว่างเปล่าบริเวณเหมืองฉลุง ตำบลฉลุง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ฉบับลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๘ เป็นเพียงประกาศและเอกสารชี้แจงระหว่างหน่วยราชการด้วยกัน ซึ่งยังไม่อาจชี้ชัดได้ว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทรกร้างว่างเปล่าตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) พยานหลักฐานที่จำเลยอ้างตามคำร้อง จึงไม่พอถือว่ามีพยานหลักฐาน อันชัดแจ้งและสำคัญแก่คดี ส่วนที่จำเลยอ้างพยาน โจรทักแจ้งความและเบิกความเท็จ จึงฟ้องต่อศาล ชั้นต้นนั้น ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง และศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายืนแล้ว กรณีไม่มีมูลพอที่จะรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ จึงให้ยกคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ของจำเลย

จำเลยยื่นฎีกา เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๒ คัดค้านคำสั่งศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ สรุปได้ว่า พยานหลักฐานที่จำเลยนำสืบในชั้นใต้สวนรื้อฟื้นคดีนั้น เป็นพยานหลักฐาน ที่จำเลยได้ติดตามตรวจสอบและพบเอกสารของทางราชการอันเป็นพยานหลักฐานใหม่อันชัดแจ้ง และสำคัญแก่คดี จำเลยจึงมีสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่จะร้องขอให้รื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๔๗ ซึ่งถ้าได้นำสืบ ในคดีเดิมอันถึงที่สุดแล้วย่อมแสดงว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้น คดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕ (๓) ดังนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จึงมีหน้าที่รับคำร้อง รื้อฟื้นคดีของจำเลย พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ ที่กำหนดให้คำสั่งของศาลอุทธรณ์ที่สั่งให้รับคำร้องรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ให้เป็นที่สุดนั้น เห็นว่า ต้องเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หากคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็ยังไม่ถือว่าเป็นที่สุด ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจมีคำพิพากษา หรือคำสั่งยกคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้ ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๘๒๖/๒๕๓๔ และคำสั่งศาลฎีกาที่ ๕๑๓/๒๕๓๖ จึงขอให้ศาลฎีกามีคำสั่ง รับฎีกาของจำเลยไว้พิจารณาต่อไป ศาลจังหวัดสงขลา มีคำสั่ง เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๒ ว่า คำสั่ง ของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เป็นที่สุดตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ วรรคสอง จึงมีคำสั่งไม่รับฎีกาจำเลย

ต่อมาจำเลยยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๒ ต่อศาลฎีกาว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ วินิจฉัยว่าพยานหลักฐานที่จำเลยนำสืบเป็นเพียงประกาศและเป็นเอกสารชี้แจงระหว่างหน่วยราชการด้วยกัน ไม่อาจชี้ชัดว่าเป็นที่ดินประเภทกร้างว่างเปล่า จึงไม่อาจรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าว อันเป็นผลให้คำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่เป็นที่สุดตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ ขอศาลฎีกาโปรดมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยไว้พิจารณา ศาลฎีกามีคำสั่งเมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๒ ว่า ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้วินิจฉัยแล้วว่า พยานหลักฐานที่จำเลยนำมาอ้างเพื่อขอให้รื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่มิใช่พยานหลักฐานใหม่อันชัดแจ้งและสำคัญแก่คดี กรณีจึงไม่มีมูลพอที่จะรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ ให้ยกคำร้อง คำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จึงเป็นที่สุดตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ วรรคสอง คำพิพากษาศาลฎีกาและคำสั่งศาลฎีกาที่จำเลยอ้างถึงนั้น ข้อเท็จจริงแตกต่างจากคดีนี้ จึงให้ยกคำร้อง

จำเลยยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๒ ต่อศาลฎีกา สรุปว่า ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีหน้าที่รับคำร้องรื้อฟื้นคดีของจำเลยตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งยกคำร้อง จึงเป็นคำสั่งที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ และขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕ (๓) ด้วย นอกจากนี้ตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กำหนดว่าคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้ ในคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุด จำเลยเห็นว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุดนั้น ต้องเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หากคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นไม่ชอบ ก็ยังไม่ถือว่าถึงที่สุด จำเลยจึงขอให้ศาลฎีกาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลฎีกามีคำสั่ง เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ว่า คำร้องของจำเลยดังกล่าวเป็นเพียงการกล่าวอ้างว่า คำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่ถูกต้อง และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาและมีคำสั่งในเนื้อหาแห่งคดี มิใช่เป็นการโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงมิใช่กรณีที่ศาลฎีกาจะต้องรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของจำเลยเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงให้ยกคำร้อง

ต่อมาจำเลยยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ และคำร้องเพิ่มเติม ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘ ขอรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ต่อศาลจังหวัดสงขลา เป็นคดีรื้อฟื้นหมายเลขดำที่ ร.๑/๒๕๔๘ สรุปได้ว่า

๑) หลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาแล้ว ปลัดกระทรวงมหาดไทยได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกา วินิจฉัยชี้ขาดข้อกฎหมายใหม่ว่า ที่ดินเหมืองฉลุงเป็นที่ดินประเภทใด ต่อมาคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๗ ได้วินิจฉัยชี้ขาดปัญหาข้อกฎหมายว่า ที่ดินเหมืองฉลุงไม่ใช่ที่ดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ ของแผ่นดินโดยเฉพาะ แต่เป็นเพียงที่ดินประเภทรกร้างว่างเปล่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) และองค์การเหมืองแร่มีสิทธิเพียงทำเหมืองแร่เท่านั้น และหลังจากนั้นมีคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ ปค. ๑/๒๕๔๕ โดยศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ได้วินิจฉัยเป็นที่ยุติว่า ที่ดินพิพาท (ที่ดินเหมืองฉลุง) เป็นเพียงที่ดินประเภทรกร้างว่างเปล่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) และ องค์การเหมืองแร่มีสิทธิเพียงทำเหมืองแร่เท่านั้น พยานหลักฐานที่จำเลยได้พบเป็นพยานหลักฐานใหม่ ซึ่งเป็นพยานหลักฐานสำคัญแก่คดี เพราะชี้ชัดว่าที่ดินพิพาท (ที่ดินเหมืองฉลุง) เป็นเพียงที่ดินประเภท รกร้างว่างเปล่า และชี้ชัดอีกว่าที่ดินพิพาทไม่เป็นที่ดินกรรมสิทธิ์ขององค์การเหมืองแร่ที่สืบเนื่องมาจาก กรมทรัพยากรธรณีแต่อย่างใด จึงมีน้ำหนักเพียงพอต่อการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ได้ และ จะชี้ชัดให้ศาลเห็นว่าจำเลยไม่ได้บุกรุกที่ดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ แต่จำเลย ครอบครองทำประโยชน์บนที่ดินประเภทรกร้างว่างเปล่า ในกรณีนี้จำเลยได้เคยยื่นคำร้องขอรื้อฟื้น คดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ร.๑/๒๕๓๕ แต่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้มีคำสั่งยกคำร้อง เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ โดยวินิจฉัยเป็นสาระสำคัญว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง มอบหมายให้กระทรวงอุตสาหกรรมจัดหาผลประโยชน์ในที่ดินของรัฐในท้องที่ตำบลฉลุง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ฉบับลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๘ และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง ขายที่ดิน รกร้างว่างเปล่าบริเวณเหมืองฉลุง ตำบลฉลุง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ฉบับลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๘ เป็นเพียงประกาศ ซึ่งประกาศดังกล่าวยังไม่อาจชี้ชัดได้ว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดินประเภทรกร้างว่างเปล่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) แต่หลังจากศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งยกคำร้องรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ของจำเลยแล้ว ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ และปี พ.ศ. ๒๕๔๖ คณะกรรมการกฤษฎีกาคณะที่ ๗ กับศาลนี้ และศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ได้วินิจฉัยและพิพากษาเป็นที่ยุติว่า ที่ดินเหมืองฉลุงเป็นที่ดินประเภทรกร้างว่างเปล่าตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) และคณะกรรมการกฤษฎีกาคณะที่ ๗ ได้ชี้ขาดปัญหาข้อกฎหมายว่าด้วย ที่ดินเหมืองฉลุง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมอบอำนาจให้ทบวงการเมืองไปจัดหาผลประโยชน์ ได้ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๑๑ ซึ่งประกาศกระทรวงมหาดไทยและประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม

เป็นประกาศที่มีกฎหมายรองรับ ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๑๑ ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่วินิจฉัยว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทยและประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นเพียงประกาศ และสั่งยกคำร้องของจำเลย นั้น จึงเห็นว่าเป็นคำสั่งที่ขัดต่อพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕ (๓) และขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๗ ด้วย เพราะคำวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อน หรือคำสั่งที่ขัดต่อกฎหมาย ย่อมถือว่าคดียังไม่ถึงที่สุดตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ ฉะนั้น คดีหมายเลขคำที่ ร.๑/๒๕๓๕ จึงถือว่ายังไม่ยุติ และถือว่ายังไม่มีการยื่นคำร้องให้ศาลไต่สวนคำร้องรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๘ และเห็นว่าจะนำพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ มาบังคับใช้ไม่ได้ เพราะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗

๒) บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ บัญญัติว่า การเรียกคืนสำนวนคดีหรือโอนสำนวนคดีจะกระทำมิได้ แต่สำนวนหมายเลขคดีคำที่ ร.๑/๒๕๓๕ มีการคืนสำนวน (มีการโอนสำนวน) เมื่อมีการคืนสำนวนย่อมถือว่ากระทบกระเทือนต่อความยุติธรรมในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี การคืนสำนวนคดีดังกล่าวนี้ จำเลยจะขอนำสืบในชั้นไต่สวนคำร้องขอรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ของครั้งนี้ และถ้ามีการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าว ย่อมถือว่าการสั่งยกคำร้องของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งจะนำคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ลงวันที่ดังกล่าว มาผูกมัดหรือนำมาบังคับใช้กับคดีนี้ไม่ได้ เพราะขัดต่อหลักนิติธรรมและความสงบเรียบร้อยของประชาชน

ดังนั้น จำเลยจึงขอรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ โดยอาศัยสิทธิตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๔๗ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และเพื่อมิให้คำพิพากษาของคดีนี้กับคำพิพากษาในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ปค.๑/๒๕๔๕ ของศาลนี้ขัดแย้งแตกต่างกัน และขอศาลได้โปรดมีคำสั่งไต่สวนคำร้องของจำเลย และรับคำร้องของจำเลยดำเนินการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ต่อไปด้วย ศาลจังหวัดสงขลานครินทร์ฟังคำสั่งวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

จำเลยยื่นคำร้อง เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๘ ต่อศาลจังหวัดสงขลาขอให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยก่อนจะมีคำสั่งและก่อนจะมีการไต่สวนว่า โดยที่คำร้องขอรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่นั้น จำเลยได้แย้งว่า พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖

มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ จึงขอให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดสงขลามีคำสั่ง เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๘ ว่า ข้อโต้แย้งของจำเลยเป็นกรณีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ และไม่ปรากฏว่ามีคำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นดังกล่าว จึงสมควรส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว เห็นว่า ศาลจังหวัดสงขลาส่งความเห็นของคู่ความให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ ประกอบกันยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าวศาลรัฐธรรมนูญจึงรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔

ต่อมาจำเลยได้ยื่นคำร้องขอส่งเอกสารและขอให้วินิจฉัยเพิ่มเติม ฉบับลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ และคำร้องขอส่งเอกสารเพิ่มเติม ฉบับลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๐ ต่อคณะกรรมการรัฐธรรมนูญโดยตรง คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว มีคำสั่งไม่รับคำร้องของจำเลยรวมไว้ในสำนวน เนื่องจากจำเลยไม่มีสิทธิยื่นคำร้องให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยโดยตรงตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๘ ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔

คำร้องนี้อยู่ในระหว่างการดำเนินการของศาลรัฐธรรมนูญ ก่อนวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ ต่อมาคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประกาศให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ และภายหลังมีประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยมาตรา ๓๕ บัญญัติให้บรรดาการใดที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจ

ของศาลรัฐธรรมนูญหรือเมื่อมีปัญหาว่ากฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้เป็นอำนาจของ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ และให้บรรดาอรรถคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างการดำเนินการของ ศาลรัฐธรรมนูญ ก่อนวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๕ โอนมาอยู่ในอำนาจและความรับผิดชอบของ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ กรณีจึงมีปัญหาต้องพิจารณาก่อนว่าคณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีอำนาจ พิจารณาวินิจฉัยคำร้องดังกล่าว หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องของจำเลยโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ โดยขอให้ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำร้องให้ ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘ คดีจึงอยู่ในระหว่างการดำเนินการของศาลรัฐธรรมนูญ โดยขณะนั้นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ยังใช้บังคับอยู่ ทั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๓ ก็บัญญัติรับรองไว้ว่า สักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค บรรดาที่ชนชาวไทยเคยได้รับการคุ้มครองตามประเพณีการปกครองประเทศไทย ในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และตามพันธกรณีระหว่างประเทศ ที่ประเทศไทยมีอยู่แล้ว ย่อมได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญนี้ และมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง ยังบัญญัติวางหลักเกณฑ์การวินิจฉัย ในกรณีไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ ใช้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองประเทศไทย ในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ดังนั้น คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ จึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัย คำร้องดังกล่าว

คดีอยู่ระหว่างพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ต่อมาได้มีการตรารัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ ขึ้นไว้ ให้ใช้แทน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ โดยมาตรา ๓๐๐ บัญญัติให้ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ เป็นศาลรัฐธรรมนูญ และให้บทบัญญัติมาตรา ๓๕ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป

จนกว่าจะมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญขึ้นใช้บังคับ โดยบรรดาคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างดำเนินการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญให้ศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการต่อไป คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๐๐

ก่อนที่จะพิจารณาวินิจฉัยประเด็นตามคำโต้แย้งของผู้ร้องที่ว่า พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ หรือไม่ เห็นสมควรพิจารณาวินิจฉัยก่อนว่า การที่ศาลจังหวัดสงขลา ส่งคำร้องของจำเลยมาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ ชอบหรือไม่ เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางราชการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” และตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลที่จะต้องส่งความเห็นของคู่ความที่โต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ต้องเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาซึ่งจะต้องใช้บทบัญญัติเช่นนั้น บังคับแก่คดีนั้น แต่คดีนี้จำเลยยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ต่อศาลจังหวัดสงขลา ซึ่งตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม บัญญัติให้ศาลที่ได้รับคำร้องทำการไต่สวนคำร้องนั้นว่ามีมูลพอที่จะรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาพิพากษาใหม่หรือไม่ แล้วให้ศาลที่ไต่สวนคำร้องส่งสำนวนการไต่สวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังศาลอุทธรณ์โดยไม่ชักช้า และมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อศาลอุทธรณ์ได้รับสำนวนการไต่สวนและความเห็นแล้ว ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นว่าคำร้องนั้นมีมูลพอที่จะรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาพิพากษาใหม่ ให้ศาลอุทธรณ์ ส่งรับคำร้องและตั้งให้ศาลชั้นต้นที่รับคำร้องดำเนินการพิจารณาคดีที่รื้อฟื้นขึ้นพิจารณาใหม่ต่อไป แต่ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นว่าคำร้องนั้นไม่มีมูล ให้ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งยกคำร้องนั้น” ดังนั้น ในชั้นการตรวจสอบคำร้องของจำเลยที่ขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ศาลจังหวัดสงขลาซึ่งได้รับคำร้อง มีอำนาจเพียงทำการไต่สวนคำร้องแล้วส่งสำนวนการไต่สวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อมีคำสั่งเท่านั้น อำนาจในการพิจารณาพิพากษาในชั้นการตรวจสอบคำร้องขอรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ย่อม

เป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ การที่จำเลยยื่นคำร้องโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ ต่อศาลจังหวัดสงขลา และขอให้ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำร้องของจำเลยดังกล่าวไปเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ ในขณะที่คดีดังกล่าวอยู่ในระหว่างการไต่สวนคำร้องของศาลจังหวัดสงขลาเช่นนี้ ศาลจังหวัดสงขลาจึงมิใช่ศาลที่จะใช้บทบัญญัติดังกล่าวบังคับแก่คดีที่จะส่งคำร้องของจำเลยไปศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามบทบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ ดังนั้นการที่ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำร้องของจำเลยมาจึงไม่ชอบที่ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาวินิจฉัยให้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงให้ยกคำร้องของนายแก่น แซ่อ่อง ผู้ร้อง

หม่อมหลวงไกรฤกษ์ เกษมสันต์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ